

Chúa Nhật tuần 28 mùa thường niên năm C

⇒ Thời ấy, ông Na-a-man, tướng chỉ huy quân đội của vua nước A-ram, mắc bệnh phong hủi. Vậy ông muốn dìm mình bảy lần trong sông Gio-đan, theo lời ông Ê-li-a, người của Thiên Chúa. Da thịt ông lại trở nên như da thịt một trẻ nhỏ. Ông đã được sạch.

Cùng với đoàn tùy tùng, ông trở lại gặp người của Thiên Chúa. Ông vào, đứng trước mặt ông ấy và nói : **“Nay tôi biết rằng : trên khắp mặt đất, không đâu có Thiên Chúa, ngoại trừ ở Ít-ra-en. Bây giờ, xin ngài vui lòng nhận món quà của tôi tớ ngài đây”**. Ông Ê-li-a nói : **“Có Đức Chúa hằng sống là Đấng tôi phụng sự, tôi thề sẽ không nhận gì cả”**. Ông Na-a-man nài ép ông nhận, nhưng ông vẫn từ chối. Ông Na-a-man nói : **“Nếu ngài từ chối, thì xin cho phép tôi tớ ngài đây mang về một số đất vừa sức hai con lừa chở được, vì tôi tớ ngài sẽ không còn dâng lễ toàn thiêu và hy lễ cho thần nào khác ngoài Đức Chúa”**. (2V 5:14-17)

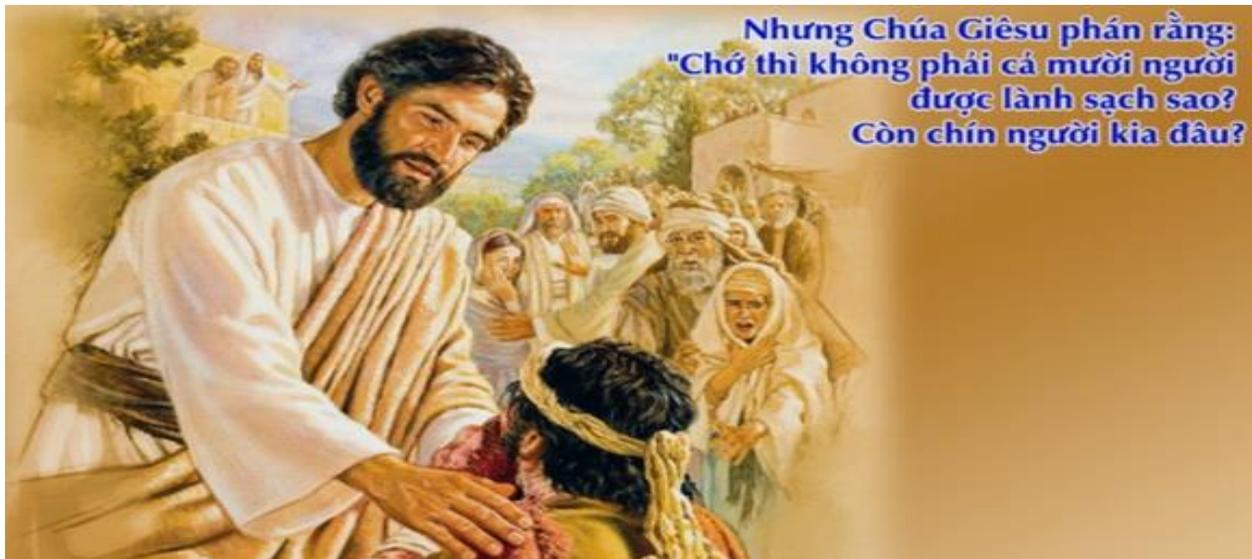
⇒ Anh thân mến, anh hãy nhớ đến Đức Giê-su Ki-tô, Đấng đã sống lại từ cõi chết, Đấng xuất thân từ dòng dõi Đa-vít, như tôi vẫn nói trong Tin Mừng tôi loan báo. Vì Tin Mừng ấy, tôi chịu khổ, tôi còn phải mang cả xiềng xích như một tên gian phi. Nhưng lời Thiên Chúa đâu bị xiềng xích ! Bởi vậy, tôi cam chịu mọi sự, để mưu ích cho những người Thiên Chúa đã chọn, để họ cũng đạt tới ơn cứu độ trong Đức Ki-tô Giê-su, và được hưởng vinh quang muôn đời. Đây là lời đáng tin cậy :

Nếu ta cùng chết với Người, ta sẽ cùng sống với Người.

Nếu ta kiên tâm chịu đựng, ta sẽ cùng hiển trị với Người. Nếu ta chối bỏ Người, Người cũng sẽ chối bỏ ta.

Nếu ta không trung tín, Người vẫn một lòng trung tín, vì Người không thể nào chối bỏ chính mình. (2Tm 2:8-13)

⇒ Trên đường lên Giê-ru-sa-lem, Đức Giê-su đi qua biên giới giữa hai miền Sa-ma-ri và Ga-li-lê. Lúc Người vào một làng kia, thì có mười người phong hủi đón gặp Người. Họ dừng lại đằng xa và kêu lớn tiếng : **“Lạy Thầy Giê-su, xin dủ lòng thương chúng tôi !”** Thấy vậy, Đức Giê-su bảo họ : **“Hãy đi trình diện với các tư tế”**. Đang khi đi thì họ được sạch. Một người trong bọn, thấy mình được khỏi, liền quay trở lại và lớn tiếng tôn vinh Thiên Chúa. ***Anh ta sấp mình dưới chân Đức Giê-su mà tạ ơn. Anh ta lại là người Sa-ma-ri. Đức Giê-su mới nói : “Không phải cả mười người đều được sạch sao ? Thế thì chín người kia đâu ? Sao không thấy họ trở lại tôn vinh Thiên Chúa, mà chỉ có người ngoại bang này ?” Rồi Người nói với anh ta : “Đứng dậy về đi ! Lòng tin của anh đã cứu chữa anh”***. (Lc 17:11-19)

+> “... Nay tôi biết rằng : trên khắp mặt đất, không đâu có Thiên Chúa, ngoại trừ ở Ít-ra-en...”

== Câu chuyện kể lại diễn biến viên sĩ quan xứ A-ram được vị ngôn sứ (Người của Thiên Chúa) xứ Israel trị khỏi phong cùi đem lại cho chúng ta 3 suy tưởng sau đây:

=1a. Vua Sy-ri-a: “Hãy đi, ta sẽ gửi thư cho vua Israel”. Vậy, Na-a-man đi, đem theo mình mười ta lạng bạc, sáu ngàn đồng vàng, và mười bộ áo. Người đem bức thư dâng cho vua Israel; thư rằng: Khi thư này đạt đến vua, kìa ta đã sai Na-a-man, đầy tớ ta đến cùng vua; vua tiếp được bức thư này ấy để vua giải cứu bịnh phong cho người...”

= 1b. Khi vua Israel đọc thư rồi, liền xé quần áo mình, và nói rằng: “Ông ấy sai người đến cùng ta để ta chữa khỏi bịnh phong cho họ, ta há phải là Đức Chúa Trời, có quyền làm sống làm chết sao? Khá nên biết và xem thấy rằng người tìm dịp để nghịch cùng ta...”

➔ Hai thái độ hoàn toàn đối nghịch nhau: một bên là **lòng tin và trông cậy** của vua A-ram (vốn là ngoại đạo) đối với *quyền năng của “một thiên chúa ngoại bang nào đó”* mà một tên nữ tì vô danh tiểu tốt đề xướng và tung hô... Bên thứ hai là **Cơn thịnh nộ và gây hấn** của vị vua Israel (dân của Thiên Chúa toàn năng) mà chớ hề biết rằng *một vị ngôn sứ* (người của Thiên Chúa) đang ở giữa lòng dân được tuyển chọn và sẵn sàng phô bày quyền năng của Vị Chúa của toàn dân Israel, mà cũng chính là Đức Chúa vị vua đang tôn thờ...

Thiệt là : “bụt nhà không linh!” Đức Giêsu cũng phải đương đầu với hoàn cảnh tương tự khi Người về lại quê hương xứ sở của Người: Nazareth.

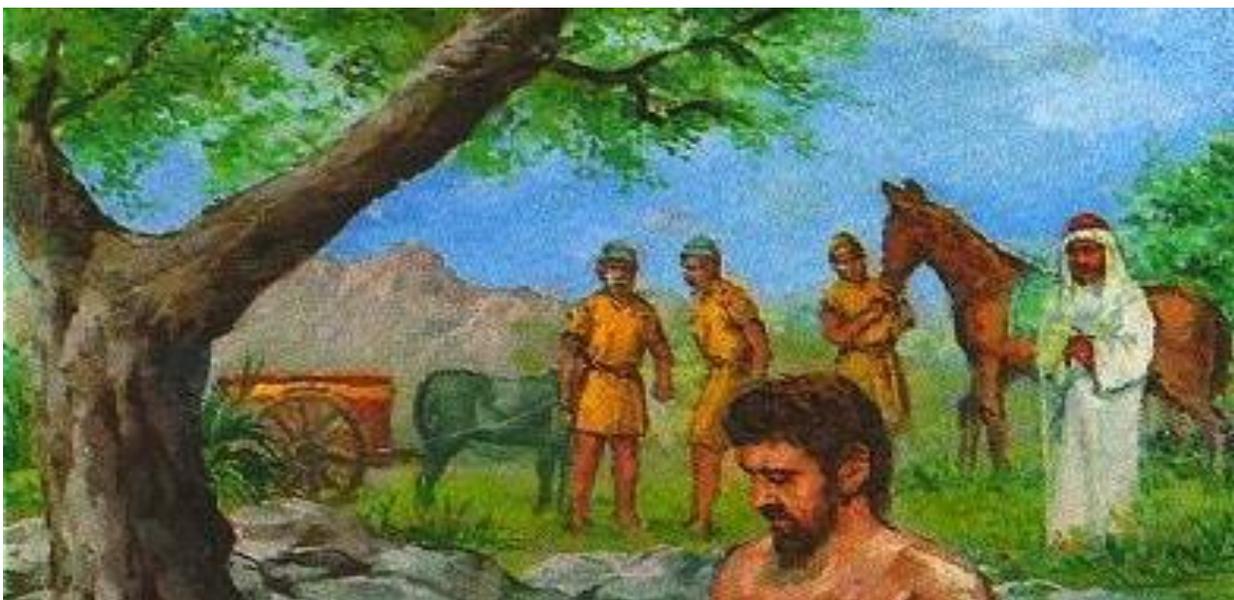
= 2. Khi Ê-li-sê, người của Đức Chúa Trời, biết tin vua Israel có xé quần áo mình, thì sai nói với người rằng: Có sao vua xé quần áo mình? Na-a-man hãy đến với tôi, ắt người sẽ biết rằng trong Israel có tiên tri.

→ Thái độ và phong cách của vị ngôn sứ - người của Thiên Chúa – đáng cho ta phải tâm phục khẩu phục!

= 3a. Vậy, Na-a-man đến với ngựa và xe dừng tại cửa nhà Ê-li-sê. Ê-li-sê sai một sứ giả nói với người rằng: Hãy đi tắm mình bảy lần dưới sông Giô-đăng, thịt người tất sẽ trở nên lành, và người sẽ được sạch. Nhưng Na-a-man nổi giận, vừa đi vừa nói rằng: Ta nghĩ rằng chính mình người sẽ đi ra đón ta, đứng gần đó mà cầu khẩn danh Đức Chúa Trời của người, lấy tay đưa qua đưa lại trên chỗ bình và chữa lành kẻ phung. A-ba-na và Bạt-ba, hai sông ở Đa-mách, há chẳng tốt hơn các nước trong Israel sao? Ta há chẳng tắm đó cho được sạch hay sao? Vậy, người trở đi và giận dữ.

= 3b. Những tôi tớ đến gần người, mà thưa rằng: Cha ơi, nếu tiên tri có truyền cho cha một việc khó, cha há chẳng làm sao? Phương chi rày người bảo cha rằng: "Hãy tắm, thì được sạch." Người bèn xuống sông Giô-đăng, và tắm mình bảy lần, theo như lời truyền của người Đức Chúa Trời. ***Người liền được sạch, và thịt người trở nên như trước, giống như thịt của một đứa con nít nhỏ.***

→ Hai thái độ phản ứng hoàn toàn đối nghịch: một bên thì tỏ ra TA LÀ VỊ TƯỚNG QUYỀN CAO CHỨC TRỌNG – ôi! có chức càng to thì cái tôi càng nặng... mùì - ồ không! nặng ký! – một bên thì tuy là thấp cổ bé miệng NHƯNG KHÔNG THIẾU KHÔN NGOAN MINH MÃN...

== Phúc cho Na-a-man vì đã biết “tự khiêm tự hạ” trước tấm chân tình sáng suốt của những kẻ dưới quyền nên đã **được sạch, và thật người trở nên như trước, giống như thịt của một đứa con nít nhỏ...** rồi cuối cùng được “sáng mắt sáng lòng” cất tiếng ngợi khen Đức Chúa là Thiên Chúa toàn năng nhân ái: *“Nay tôi biết rằng : trên khắp mặt đất, không đâu có Thiên Chúa, ngoại trừ ở Ít-ra-en”*

== Ôi! NẾU! – phải chỉ NẾU – một số nhà lãnh đạo vài quốc gia trên thế giới cận đại mà có được 1% tâm tình “tự khiêm tự hạ”, nhân ái, cởi mở, trong sáng biết nhận ra đâu đúng đâu sai, đâu phải làm đâu không nên làm, v.v... thì thế giới loài người quả thật có phúc vì hồng ân Đấng Tạo Hóa luôn tràn đầy chan chứa... Không biết các vị lãnh đạo vài quốc gia đó có khi nào – dù chỉ trong chốc lát - nghĩ rằng “nếu TAO chịu khó nghe lời ca thán hoặc “nài nỉ” của kẻ thấp cổ bé miệng... thì cũng sẽ **được sạch** tâm hồn, tâm trí, và **thật sự an tâm hạnh phúc...**” không nhỉ?

+> “... Nếu ta chối bỏ Người, Người cũng sẽ chối bỏ ta.

Nếu ta không trung tín, Người vẫn một lòng trung tín, vì Người không thể nào chối bỏ chính mình”

== Dù Na-a-man “có chức to bao nhiêu, có nặng mùi/ký bao nhiêu” và vì thế mà không thèm nghe lời “năn nỉ” của cấp dưới... thì đâu **được sạch, và thật người trở nên như trước, giống như thịt của một đứa con nít nhỏ** ? Trong khi đó, nước sông Jordan vẫn luôn sẵn sàng chờ đón và ban phúc lành cho những ai tìm đến. Quả thật, **Đấng toàn năng sẽ không bao giờ chối bỏ ta, mặc dù ta chối bỏ Người** = Chúng ta quá rõ “Ai sẽ lãnh phần thiệt hại?”

+> “... Anh ta sấp mình dưới chân Đức Giê-su mà tạ ơn. Anh ta lại là người Sa-ma-ri. Đức Giê-su mới nói : “Không phải cả mười người đều được sạch sao ? Thế thì chín người kia đâu ? Sao không thấy họ trở lại tôn vinh Thiên Chúa, mà chỉ có người ngoại bang này ?” Rồi Người nói với anh ta : “Đứng dậy về đi ! Lòng tin của anh đã cứu chữa anh”

== Anh ta sấp mình dưới chân Đức Giê-su mà tạ ơn. **Anh ta lại là người Sa-ma-ri** – Trong nhiều ngụ ngôn, Đức Giê-su thường nêu người “gốc ngoại đạo” để nói về những người làm việc thiện (như người Samaritanô nhân hậu giúp đỡ kẻ bị nạn trên đường Lc 10,25-37) hay những người biểu hiện lòng tin vào quyền năng của Người (như ông đại đội trưởng cầu xin Đức Giê-su chữa bệnh cho người đầy tớ: “Thưa Thầy, tôi không xứng đón tiếp Thầy vào nhà, Thầy chỉ phán một lời là tôi tớ của tôi được chữa lành Mt 8,5-17...” hoặc như bà gốc người Na-im xin Đức Giê-su trừ quỷ cho con gái bà: “... Thưa Thầy, chó con cũng được thừa hưởng những mảnh bánh vụn rơi từ bàn ông chủ Mc 7:24...”, v.v...); và lần này, một cách thật công khai và ít nhiều kinh ngạc, Đức Giê-su nói: “... Không phải cả mười người đều được sạch sao ? Thế thì chín người kia đâu ? Sao không thấy họ trở lại tôn vinh Thiên Chúa, mà chỉ có người ngoại bang này ?”

== Điều đáng chúng ta để ý: không phải Đức Giê-su “thắc mắc/nghi ngờ” về quyền năng của Mình khi hỏi: “... **Không phải cả mười người đều được sạch sao ?**” nhưng chính là (có lẽ) Người cảm thấy “đau lòng” vì động thái của những người đồng hương, nên mới thốt lên: “**Thế thì chín người kia đâu ? Sao không thấy họ trở lại tôn vinh Thiên Chúa, mà chỉ có người ngoại bang này ?**” và chúng ta cảm được sự vui mừng biết ơn của “người ngoại bang” khi thấy mình được lành

bệnh, và “phần thưởng” Đức Giêsu dành cho người này là: “... Rồi Người nói với anh ta : **‘Đứng dậy về đi ! Lòng tin của anh đã cứu chữa anh’**” LÒNG TIN hòa điệu tuyệt hảo với LÒNG CẬY TRÔNG và nhất là LÒNG KÍNH YÊU. Một hình ảnh quá đẹp, quá tuyệt vời!

